พระอาจารย์

สอนศิษย์บำเพ็ญ

性心身

พระอาจารย์สอนศิษย์บำเพ็ญ

性心身

濟公活佛慈訓

性心身

濟公活佛慈訓

อานิสงส์ ๑๐ ประการ

ของการพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทาน

๑. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง
๒. ความเป็นสิริมงคลย่อมจะมีมาสู่ครัวเรือน
๓. บุตรหลานที่พาลเกเรจะกลับตัวเป็นคนดี
๔. วงศ์สกุลจะมีผู้สืบทอดและเจริญรุ่งเรืองทุกๆ ชั่วอายุ
๕. คิดจะทำการอันใดจะมีคนมาให้ความช่วยเหลือ
๖. ขจัดเคราะห์ภัย ภัยใหญ่จะกลายเป็นภัยเล็ก
๗. คนป่วยเรื้อรังจะหายจากโรคฯ
๘. วิญญาณของบรรพชนจะพ้นจากถูกทรมานไปสู่สุคติ
๙. เป็นบารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข
๑๐. บังเกิดบุญวาสนาและให้มีอายุยืนยาว

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

“ การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง ”

คำนำ

พระโอวาทจากพระอาจารย์

ศิษย์ทั้งหลาย หนึ่งปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว ชีวิตคนเราก็เป็นเช่นนี้ พริบตาเดียวก็ผ่านพ้นไปแล้ว แต่ทว่าเพียงชั่วพริบตานี้เองกลับมีความรู้สึกมากมาย

หนึ่งปีที่ล่วงไป ผ่านร้อน ผ่านฝน ผ่านหนาว หมุนเวียนเปลี่ยนผันไปตามฤดูกาล เช่นเดียวกับเสื้อผ้าอาภรณ์ที่หลากหลายทั้งแขนสั้นแขนยาว เหตุนี้ เมื่อมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ในโลก ย่อมจะต้องเผชิญกับข้อผูกมัดนานาประการ ปราศจากความอิสระและอาจไม่เป็นดั่งใจคาดหวัง ทำให้ชีวิตไหลลอยไปตามกาลเวลาที่ผ่านล่วงไป...

พวกเจ้าเห็นสายน้ำไหลแล้ว มีความรู้ตื่นในธรรมบ้างหรือไม่... ไม่มี ! นั่นเป็นเพราะว่าเจ้ายังเป็นปุถุชน ใช่หรือไม่ ?...

ปราชญ์ขงจื่อเห็นสายธารน้ำไหลก็ประจักษ์แจ้งถึงความจริงแห่งฟ้า ได้พยายามบอกกับเราว่า...เมื่อผ่านพ้นไปก็เป็นเช่นนี้แล ไม่เว้นแม้แต่ทิวาราตรี ซึ่งไม่ต่างกับชีวิตมนุษย์ที่ผ่านพ้นไปแล้วไม่หวนกลับ ใช่หรือไม่...

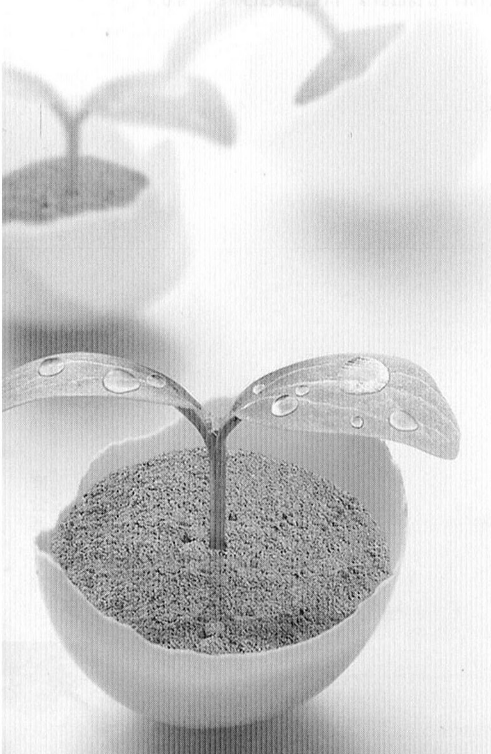
ฉะนั้น ศิษย์ทั้งหลาย! ยามเมื่อกาลเวลาผ่านพ้นไปปีแล้วปีเล่า เส้นผมหงอกขาวเส้นแล้วเส้นเล่า แต่ศิษย์กลับไม่รู้ตื่นในจิตญาณบ้างเลยหรือ !...

การบำเพ็ญธรรมก็เช่นเดียวกัน บำเพ็ญมาหลายปีดีดัก ถ้าได้รู้ตื่นในจิตญาณบ้าง สติปัญญาก็จะได้พัฒนาเพิ่มพูนขึ้น จึงสามารถเข้าใจชีวิตได้ จึงสามารถสยบจิตใจที่ล่องลอยพริ้วไหวให้สงบลงได้...

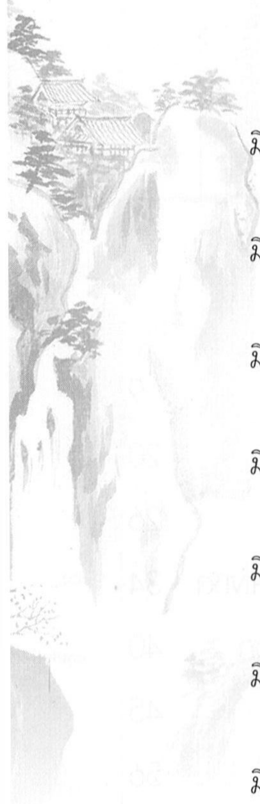
ใช่หรือไม่ว่า การฟังธรรมถือเป็นที่พึ่งทางใจ ? แท้จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ !... แต่เป็นการช่วยให้บุคคลอื่นได้หลุดพ้น และอย่าได้คิดว่าการบำเพ็ญธรรมเพื่อเตรียมรับมือกับความตายอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของความหลุดพ้น

หลังการตาย เป็นการแสวงหาวิถีแห่งการหลุดพ้นให้กับชีวิตเรา !...

ศิษย์ทั้งหลาย ! ในเมื่อได้ก้าวเข้าสู่ประตูของพระอาจารย์แล้ว หนึ่งจุดชี้ได้เบิกแล้ว เคยบ้างไหมที่จะคิดกลับไปพิจารณา ศิษย์จักต้องทำความเข้าใจในรายละเอียดที่อยู่ภายใน ใช่ว่าขอแค่ยืนดูอยู่เพียงภายนอกแล้วกลับบอกว่าตัวเจ้าเองเป็นพุทธศาสนิกชนแล้ว ศิษย์เอ๋ย ! เจ้าควรไตร่ตรองให้ดี...

สารบัญ

มีใจจริงคิดจะทำ

...แต่แล้วมิจริงจัง

มีใจจริงคิดอุทิศคิดช่วยเหลืองานของฟ้า

...แต่แล้วกลับทำลืม

มีใจจริงคิดฉุดช่วยเหล่าเวไนย

...แต่แล้วหลงความสบาย

มีใจจริงคิดทำงานของฟ้าเบื้องบน

...แต่แล้วดูถูกความสามารถของตนเอง

มีใจจริงคิดแบกรับหน้าที่งานสถานธรรม

...แต่แล้วจิตวุ่นวายคิดสับสน

มีใจจริงคิดถ่อมตนอ่อนน้อม

...แต่แล้วจิตโอหังยังแอบแฝง

มีใจจริงคิดตัดสินให้เด็ดขาด

...แต่แล้วก็ตัดบัวยังเหลือใย

มีใจจริงคิดจะก้าว

...แต่แล้วสุดท้ายตนไม่ยอมก้าว

มีใจจริงคิดบำเพ็ญ

...แต่แล้วใจมิยอมเปิดมิยอมวางสิ่งควรวาง

มีใจจริงสู้อุตส่าห์ก้าวเดินมาถึงป่านนี้

...แต่แล้ววันเวลาที่แล้วมากลับสูญเปล่า

1.
เจ้าใช้ใจอะไร

ศิษย์เอ๋ย !... การบำเพ็ญธรรมจะต้องรู้จักคำว่า "เห็นใจ" มิใช่สักแต่ใช้ "ใจ" ไปพิจารณาอย่างเดียวเท่านั้น แล้วจะต้องใช้สิ่งใดเพื่อให้ตนรู้ตื่นเล่า... นั่นก็คือ **พุทธจิต** ใช่หรือไม่...

ในร่างกายของพวกเจ้ามีสามสิ่ง..

สิ่งแรก คือ ... **พุทธจิต**

สิ่งที่สอง คือ ... **ใจ**

สิ่งที่สาม คือ ... **กาย**

พวกเจ้าใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับสิ่งใด ?... หมดไปกับกายนี้ใช่หรือไม่... มิน่าเล่าฟ้าเบื้องบนจึงได้ประทานมหาธรรมลงมา เมื่ออยู่กับกาย ก็จะต้องเลือกที่จะเคลื่อน

ไหวการกระทำใช่ไหม หากว่าไม่มีลมหายใจยังจะสามารถเคลื่อนไหวได้อีกหรือไม่... ไม่ได้แน่นอน !...

ฉะนั้น สิ่งใดที่คอยควบคุมการเคลื่อนไหวของเจ้า ? **ใจ** กับ **พุทธจิต** แล้วพวกเจ้าใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับส่วนใด ?...

ใจกับพุทธจิตก็ยังแยกแยะไม่ออก ใช่หรือไม่...

ลองตรองดูซิว่า ยามปกติที่พวกเจ้ามองผู้คนหรือมองเรื่องราวต่างๆ นั้น ใช้อะไรไปมอง...

ใช้ดวงตามองหรือว่าใช้พุทธจิตมอง...

ตั้งใจพิจารณาดูสิ ! ยังควานหาไม่เจออีกหรือ...

ดังคำที่กล่าวว่า "เห็นพุทธจิตจากตัวอักษร" พวกเจ้าทั้งหลายเห็นแล้วหรือยัง... ขณะที่เจ้าเห็นอักษรคำว่า "ตถาคต"นั้น เจ้ากำลังคิดถึงสิ่งใด ?...

คิดถึงพระพุทธเจ้าที่เป็นองค์ศาสดา ใช่หรือไม่...

พระตถาคตเป็นลิขสิทธิ์ของพระพุทธศาสนาเช่นนั้นหรือ... แล้วในตัวของพวกเจ้ามีองค์ตถาคตหรือไม่...

ตถาคต ก็หมายถึง ญาณแห่งปัญญาที่ไม่เคยแปรเปลี่ยน ซึ่งก็คือพุทธจิตธรรมญาณของเรานั่นเองที่สามารถก่อเกิดปัญญาญาณขึ้นมาได้...

ฉะนั้น นามนี้จึงเปรียบเหมือนเครื่องหมายการค้าที่ได้ขึ้นทะเบียนแล้วของพระพุทธเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคำว่า “ตถาคต” ก็ทำให้นึกถึงพระพุทธเจ้าขึ้นมาทันที แล้วตัวตนแท้จริงของพวกเจ้าก็คือพระพุทธะ ใช่หรือไม่...

ฉะนั้น “ตถาคต” จึงหมายถึง ผู้ที่มีศีลสมาธิ จึงจะเกิดปัญญาญาณได้ หากคนๆ หนึ่งสามารถสำรวมอยู่ ณ พุทธจิตโดยไม่ไหวติง เจ้าก็คือพระพุทธะเช่นเดียวกับองค์ศาสดาแห่งพระพุทธศาสนาแล้ว...

การสวดมนต์ เป็นการสวดอะไร ?...

เวลาสวด เจ้าได้ย้อนพิจารณาตนเองบ้างไหม ?...

เจ้าทั้งหลายกราบไหว้พระเช้าเย็น กราบไหว้เพื่อเป็นพิธีเท่านั้นหรือ เคยลองย้อนสำรวจตนเองบ้าง มองเห็นองค์พระตถาคตของตนเองแล้วหรือยัง เห็นพระศรีอาริยเมตไตรหรือยัง หรือว่าพร่ำสวดพอเป็นพิธีเท่านั้น...

บทสำนึกขอขมาใน “ชั่นหุ่ยสูตร” จดจำจนขึ้นใจกันหมดแล้ว แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ากำลังใช้พุทธจิตหรือใจหรือปาก ในการสวดมนต์กันแน่ !...

เจ้าต้องการจะชำระบาป...แล้วจะใช้สิ่งใดชำระเล่า หากเจ้ายังไม่รู้ตื่นก็ไม่อาจที่จะชำระได้ สัตว์โลกก็ยังคงเป็นสัตว์โลก ทะเลทุกข์ไร้ขอบเขต บาปกรรมก็ยังคงนำพาให้เจ้าวนเวียนอยู่ในทะเลทุกข์ ถ้าเจ้าไม่ตั้งใจแล้วจะเห็นพุทธจิตได้อย่างไรกัน...

เช่นนี้แล้ว ทุกวันพวกเจ้าก็ยังคงใช้ใจปุถุชน ใจเลือดเนื้อนี้อยู่ดี แล้วใจเลือดเนื้อก้อนไหน ?... มนุษย์ต่างจากสัตว์เดรัจฉานก็เพราะมนุษย์สามารถค้นหาสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจได้ แต่ในเมื่อคนเรานั้นชอบที่จะอยู่อย่างสุขสบายใช่หรือไม่... หากไม่สุขสบายเมื่อไหร่ จิตใจก็ไม่อาจสงบลงได้ !...

ดังนั้น ทุกครั้งที่พระอาจารย์มาหา มักถามพวกเจ้าว่า ศิษย์ทั้งหลายสบายดีหรือ... จิตใจของพวกเจ้าสงบหรือยัง... อารมณ์ปกติดีหรือไม่... จิตใจและสติสัมปชัญญะของพวกเจ้าอยู่ในสมดุลกันตลอดเวลาหรือไม่... ยังรักษาความสมดุลอยู่หรือเปล่า ?... หากยังไม่สมดุลก็ขอให้รีบเร่งปรับเปลี่ยนจิตใจส่วนที่ยังไม่เที่ยงตรงของพวกเจ้านี้เสีย !...

ใจมนุษย์มีความไม่เที่ยงตรงอยู่ 4 ประการ

... **จิตมีโทสะ**

... **รักสนุก**

... **กังวล**

... **หวาดระแวง**

สิ่งเหล่านี้มาจากไหน พวกเจ้าลองคิดๆ ดู...

ทุกวันพวกเจ้าใช้ชีวิตอย่างไม่มีความสุข เป็นเพราะสิ่งเหล่านี้มันผูกมัดพวกเจ้าอยู่ ใช่หรือไม่...

พวกเจ้าบำเพ็ญธรรม ได้สลัดสิ่งเหล่านี้ออกไปบ้างหรือไม่... หากว่าไม่แล้วล่ะก้อ การบำเพ็ญธรรมของเจ้าคงย่ำแย่น่าดู !...

การบำเพ็ญธรรมจะต้องสลัดเหตุรุมเร้าที่มาจากภายนอก กระแสเหล่านี้จะรบกวนจิตญาณของเจ้า แล้วทำไมพระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์จึงไม่ถูกรบกวนเล่า... นั่นเป็นเพราะว่าท่านเหล่านั้นสามารถสำรวม ณ จุดกลางได้นั่นเอง !...

การสำรวมหนึ่งจุดกลางนี้ ก็เท่ากับว่าได้ปรับสมดุล ณ จุดๆ นั้น... พวกเจ้าเคยที่จะสำรวม ณ จุดกลางนั้นหรือไม่... สำรวมอย่างไร... สำรวมแบบคนตาเหล่หรืออย่างไร สำรวมอย่างไร... ทำได้หรือยัง ?...

ฉะนั้น เมื่อพูดถึงการบำเพ็ญปฏิบัติแล้ว ก็จะต้องพูดถึง **"ใจ"** ต้องเริ่มจากใจก่อน เมื่อพูดถึงใจนี้ ก็สามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท เช่น ใจปุถุชน ใจโกรธแค้น ใจกลัดกลุ้ม เป็นต้น...

ส่วนพระพุทธะและพระโพธิสัตว์นั้น มีใจอันวิสุทธิ์สงบ ใจเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ใจปราถนาต้องการฉุดช่วยให้เวไนย์ได้หลุดพ้นจากความทุกข์...

ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าพวกเจ้าจะใช้ใจอะไร ดังนั้น คนที่รู้ตื่นในธรรมก็คือมีใจแห่งปัญญา... คนที่ไม่รู้ตื่นในธรรมก็คือมีใจแห่งความกลัดกลุ้มกังวล นั่นเอง...

ฉะนั้น คนที่จะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้ จะต้องปรับใจ อริยชนต่างปรับใจของตนเองทั้งสิ้น แล้วปุถุชนเล่าปรับเฉพาะร่างกาย...

เมื่อพูดถึง **"ใจ"** แล้ว ก็จะต้องใช้พุทธจิต เพื่อทำความเข้าใจให้กระจ่างแจ้ง ใช่ว่าตัวอักษรเหล่านี้จะสามารถอรรถาธิบายลักษณะของมันได้ทั้งหมด...

"ใจ" คืออะไร ?... มันคือสิ่งที่อยู่เหนือชื่อเสียงเรียงนามทั้งหมด รวมทั้งสิ่งที่ดีและเลว ใช่ไหม... สิ่งต่างๆ ในโลกนี้มีดีก็ย่อมมีชั่ว มีสูงก็ย่อมมีต่ำ สิ่งเหล่านี้เกิดการแบ่งแยกขึ้นที่ใจ...

เมื่อต้องการจะอยู่เหนือสภาวะตรงกันข้ามทั้งสอง ก็มีแต่ใช้ "**พุทธจิต**" ที่จะรู้ตื่นขึ้นมาได้ จึงจะสามารถอยู่เหนือมันได้...

คนเราชอบพูดกันว่า "ดำเนินชีวิตอย่างมีสติ" แล้วจะทำอย่างไรให้มีสติ... จะเอาอะไรมาวัดเป็นมาตรฐาน หากคนเรายังยึดมั่นในทิฐิของตนเอง ก็ย่อมจะคิดว่าตนนั้นมีสติอยู่ ใช่หรือไม่...

คนทุกคนต่างก็พูดว่าตนนั้นใช้ชีวิตอย่างมีสติ ให้สติอยู่เหนืออารมณ์ แล้วต่างเป่าประกาศว่าตนนั้นแหละเป็นผู้ที่มีสติดีที่สุด เช่นนี้จึงทำให้เกิดการแก่งแย่งแข่งขันกันมากขึ้นมิใช่หรือ ในเมื่อยังมีการแก่งแย่งแข่งขันกัน นั่นก็แสดงว่าไม่ได้มาตรฐานแล้ว !...

พระอาจารย์หวังศิษย์รักมีใจจริงแล้ว
จะต้องเสมอต้นเสมอปลายให้กับตน

2.

ให้ตนได้กลับคืน
สู่สุญญตาแต่เดิมมา

ดังนั้น การรวมกันของ **พุทธจิต ใจ กาย** นี้ ก็คือ “สุญญตา” สุญญตานี้เป็นตัวแทนแห่งสรรพสิ่ง ส่วนความว่างเปล่านั้นมิใช่สุญญตา...

พวกเจ้ามักจะพูดว่า “จิตใจ จิตใจ” ในขณะที่ใจดวงนี้ยังไม่บังเกิดความนึกคิดใดๆ ขึ้นนั่นก็คือ “ธรรม” คือแก่นแท้ !...

เจ้ามักจะพูดว่า เจ้ามีความนึกคิดมากมาย มีความคิดต่างๆ นานา ก่อนที่ความนึกคิดนี้จะก่อเกิดขึ้น นั่นก็คือ “พุทธจิตญาณเดิม” สิ่งนั้นเป็น “สุญญตา” หรือไม่...

ฉะนั้น ในขณะที่อาจารย์ถ่ายทอดธรรมกำลังเบิกธรรมให้กับเจ้าทั้งหลาย บอกให้เจ้าเพ่งมองที่พุทธประทีปในเวลานั้นเจ้ามองเห็นอะไร เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่... หากว่าไม่มีล่ะก้อ นั่นก็เท่ากับว่าบังเกิด “ภาวะ” ขึ้นแล้ว...

ฉะนั้น สุญญตาก็คือภาวะ ภาวะก็คือสุญญตา มันก็แยบยลเช่นนี้ หากว่าเจ้ายึดติดมันแล้ว จิตใจก็จะคับแคบลง หากว่าเจ้าไม่ยึดติดมัน ความว่างเปล่าของห้วงอวกาศนั้นก็คือภาวะ...

สิ่งที่เป็นความฝันมายาเหล่านี้ ไม่สามารถสร้างความเป็นเอกภาพในจิตใจได้ หากทุกขณะจิตเจ้าสามารถนำความว่างเปล่าแห่งจิตใจออกมาได้ เมื่อนั้นเจ้าก็คือผู้ที่มั่งคั่งที่สุดในโลกแล้ว...

ศิษย์ทั้งหลาย เจ้าต่างก็รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่จีรังยั่งยืน แต่ก็ไม่รู้จักนำสิ่งที่อยู่ในความฝันนี้สลัดทิ้งไป ดังนั้น มนุษย์จึงต้องเวียนว่ายในทุกข์คติทั้งหกอย่างไม่หยุดหย่อน ก็เพราะความคิดเพียงอย่างเดียว...

บำเพ็ญธรรมจะต้องทำความเข้าใจให้ได้ว่า ธรรมนี้มีไว้ให้คนได้หลุดพ้น มิใช่เป็นการฝากบอกต่อๆ กันไป ดังนั้น จะต้องหมั่นไปทำความเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งว่าสิ่งใดเป็นของจริงแท้ สิ่งใดเป็นมายาพรางใจ...

เมื่อใดที่ใจเดิมของเจ้ายึดเหนี่ยวเกี่ยวพันกับความคิด ก็เหมือนกับที่เจ้านอนหลับตอนกลางคืน มีฝันบ้างหรือเปล่า?... ฝันสิ !... นั่นเป็นเพราะว่าในตอนกลางวัน เจ้าคอยแต่ป้อนเข้าไม่หยุดหย่อน เก็บสะสมไว้ในห้วงความคิด พอตกดึกมันก็ฉายภาพเหล่านั้นออกมา ดังนั้น **ญาณเดิม** จึงไม่สามารถทำงานได้ เพราะถูกกีดกันไปด้วยความคิดที่คอยแบ่งแยกจนละเอียดยิบทีเดียว...

เช่นนี้แล้ว หากใจคนไม่สามารถรวมเป็นหนึ่ง ณ จุดกลางได้ ก็ยากที่จะทำสิ่งใดได้ประสบความสำเร็จ หากสามารถรวบรวมเป็นหนึ่ง ณ จุดกลางได้ ก็ย่อมประสบความสำเร็จในทุกๆ เรื่อง สามารถทำให้พุทธจิตญาณเดิมนี้กลายเป็นเจ้านายของตัวเจ้าเองได้ เมื่อเจ้าสามารถบงการตัวเองได้ เจ้าก็จะสามารถจัดการกับทุกสิ่งได้อย่างสมดุล...

พระอาจารย์มักจะนำมหาสมุทร มาเปรียบเทียบกับหนึ่งจุดแห่งความสงบนี้ ซึ่งเป็นความวิสุทธิ์สงบที่สุด เป็นที่สุดแห่งความอิสระเสรี เปรียบเสมือนปลาที่แหวกว่ายอาศัยอยู่ใต้ท้องทะเลลึก ใช่หรือไม่มันเป็นอิสระเสรี ก็เพราะว่ามันไม่ต้องเผชิญกับคลื่นลมมรสุมที่โหมกระหน่ำ หรือแสงอาทิตย์ส่องกระทบ...

ดังนั้น ณ จุดนั้นที่ลึกที่สุดก็คือตัวเจ้าแต่เดิมมา เจ้ามาจากไหนก็ให้กลับไปที่นั่น เจ้าสามารถใช้ชีวิตอยู่ที่ตรงนั้นได้ สถานที่ตรงนั้นก็คือแดนสุขาวดีแล้ว เข้าใจไหม...

บางทีอาจเป็นเพราะศิษย์ไม่สามารถอยู่ ณ ตรงนั้นได้ตลอดเวลา มักจะออกไปวิ่งเล่น เล่นจนเนื้อตัวมอมแมม จึงต้องเรียกให้พวกเจ้ากลับมาชำระล้างอยู่เสมอ ก็เปรียบเหมือนกับพวกเจ้าสวมเสื้อผ้าสกปรกกลับมาบ้าน คุณแม่ก็เรียกให้เจ้าอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่ พวกเจ้าก็เบื่อที่จะฟัง เบื่อความยุ่งยาก ดังนั้น จึงทำให้เจ้าสำรวมใจไม่ได้...

คนในปัจจุบันมักชอบออกไปวิ่งข้างนอก ชอบโลกที่มีสีสันนี้ พุทธจิตของพวกเจ้าก็ต้องตามร่างกายนี้ออกไปวิ่งเล่นด้วย ใช่หรือไม่... นี่เป็นเพราะไม่สามารถสำรวมไว้ ณ จุดนั้นได้ เมื่อสำรวมไม่ได้ก็ไม่สามารถค้นพบตนเอง แต่เดิมมา ไม่สามารถเป็นนายของตนเองได้ จึงถูกคนปลอมจับมัดไว้โดยง่าย...

3.

สลัดพันธนาการ ของอัตมลักษณ์ให้พ้นไป

มนุษย์เอ๋ยมนุษย์!... ตอนอายุยังไม่ถึงสามสิบก็หลับไม่ตื่น หลังอายุสามสิบไปแล้วก็นอนไม่หลับ เพราะเหตุใด..

เพราะว่าเครื่องพันธนาการนี้มันหนักอึ้ง คนเราไม่อยากออกบวช แต่ก็ต้องบำเพ็ญธรรม...

พอพูดถึงบำเพ็ญธรรม พวกเจ้าก็คิดถึงอักษร 4 ตัว 4 ตัวไหน?... "มหาภูติทั้ง 4" ล้วนเป็นความว่างใช่ไหม ว่างที่ตรงไหน ตัดทิ้งครอบครัวหน้าที่การงาน ใช่หรือไม่ ? จะตัดทิ้งครอบครัวอย่างไรกัน !... ตื่นกันได้แล้ว !... สิ่งที่ต้องตัดทิ้งก็คือ **เครื่องพันธนาการ** นั่นเอง...

มิใช่ว่าต้องออกบวช ตัดขาดจากโลกภายนอกจึงจะเรียกว่า "บำเพ็ญปฏิบัติ" คนเราอย่าปิดกั้นตนเอง แต่ก็จำเป็นต้องบำเพ็ญปฏิบัติด้วย จึงจะสามารถทำให้อารมณ์ 7 ตัณหา 6 เบาบางลงได้ สลัดความกลัดกลุ้มกังวลและพันธนาการเหล่านี้เสีย...

ตัดทิ้งหน้าที่การงานอย่างไร ?...

การตัดทิ้งครอบครัวและหน้าที่การงานก็คือ **การสลัดต้นเหตุของกรรมที่ไร้รูปลักษณ์ในจิตใจ** ไม่ใช่เก็บสัมภาระหนีเข้าวัดไป คนแต่ละคนควรจะละทิ้งครอบครัวหน้าที่การงานในรูปแบบไหนจึงจะได้รับความอิสระเสรีทางกาย แล้วทำไมคนเราจึงไม่อิสระ ?... ก็เพราะว่าเสาะแสวงหาสิ่งของที่ไม่จีรังยั่งยืนจากภายนอกมากล้นจนเกินไป รู้ทั้งรู้ว่าโลกนี้ไร้เยื่อใย แต่ก็ไม่อยากจะสลัดมันทิ้งไป พวกเจ้าจึงไม่ยอมลืมตาดูโลก มองให้เห็นสัจธรรมกันสักที กลับยอมให้สิ่งที่ไม่จีรังทั้งหลายในโลกนี้ผูกมัดครอบงำตัวเจ้าเอง...

ศิษย์เอ๋ย พวกเจ้าจะยอมถูกผูกมัดเช่นนี้หรือ ?...

หากพวกเจ้ายินยอม พวกเจ้าก็ต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความทุกข์กังวลไปตลอด ศิษย์เอ๋ย ตื่นเสียที !... ตื่นขึ้นมาดูกันเถิดว่าสิ่งไหนที่ใช่ สิ่งไหนที่ไม่ใช่กันแน่ !...

พวกเจ้าทั้งหลาย ต่างได้รับการคุ้มครองจากพระมหากรุณาธิคุณแห่งฟ้าและบารมีธรรมพระบรรพจารย์ ศิษย์เอ๋ย สัมผัสรับรู้ถึงกันบ้างหรือเปล่า หรือว่ายังคงมีแต่จิตใจที่ขุ่นเคือง ต่อว่าต่อขานโลกใบนี้ ตำหนิติเตียนบิดามารดา โทษกล่าวใครต่อใคร...

ทั้งนี้ล้วนเป็นเพราะใจของพวกเจ้าไม่เที่ยงตรง ใจที่ไม่เที่ยงตรงตัวไหนกันที่คอยก่อกวน เมื่อเจ้าเกิดความกลัดกลุ้มขึ้นมา เมื่อเจ้าเกิดความโกรธเคือง ชิงชัง เจ้าควรจะใช้หนึ่งจุด ณ ตรงนั้นที่วิสุทธิ์สงบไปสยบมัน ลองถามตัวเจ้าเองสิว่า ได้สำรวมอยู่ ณ ตรงกลางหรือไม่ สำรวม ณ หนึ่งจุดนั้นหรือไม่...

ทำไม..คนเราจึงเวียนว่ายในภูมิวิถีหกไม่มีที่สิ้นสุด เป็นเพราะใช้อัตมลักษณ์เป็นศูนย์กลางจิตใจ ใช่หรือไม่... อัตมลักษณ์ก่อเกิดปุคลลักษณ์ ปุคลักษณ์ก่อเกิดสัตวลักษณ์ และก่อเกิดชีวลักษณ์...

ดังนั้น เครื่องพัธนาการของชีวิตเริ่มต้นจากตรงนี้ หากวันนี้เจ้าสามารถสลัดมันทิ้งไปได้ เครื่องพันธนาการนี้จะยังคงอยู่หรือไม่ ดังนั้น ขอเพียงเจ้าหยิบเอาสิ่งนี้ออกไป ขจัดอัตมลักษณ์ ลักษณ์อื่นๆ ก็จะไม่เกิดตามมา...

ศิษย์เอ๋ย พระอาจารย์ได้ช่วยเบิกจุดนี้ให้เจ้าแล้ว หลังจากเบิกจุดนี้ออกแล้ว เจ้าจะต้องทำอย่างไร...

ทำไมคนเราจึงมีความทุกข์ ก็เพราะว่ายึดมั่นถือมั่นกับเรื่องราวต่างๆ จดจำความกลัดกลุ้ม ความอาฆาตพยาบาท ความไม่พึงพอใจ และลืมเลือนจิตญาณเดิมที่สงบไป ดังนั้น คนเราจึงใช้ชีวิตด้วยความทุกข์ยาก ไม่มีอิสระเสรี...

โลกนี้เป็นโลกที่เต็มไปด้วยกิเลสและความทุกข์ยากมากมาย มีคำครหา มีความกังวล สิ่งเหล่านี้รวมกันเรียกว่าแดนโลกีย์ แดนโลกีย์นี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ล้วนเกิดขึ้นมาจากใจ ใช่หรือไม่...

ดังนั้น เมื่อคิดที่จะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายในภูมิวิถีหกนี้ ก็จะต้องหลุดพ้นจากทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วจะเริ่มลงมือจากตรงไหน... ก็เริ่มจาก “ตรงนั้น” นั่นแหละ !...

หวังว่าทุกคนจะนำกลับไปพิจารณา ไม่ว่าจะพูดเข้าไปถึงจิตใจของพวกเจ้าหรือไม่ก็ตาม หวังว่าพวกเจ้าจะใช้ใจไปพิจารณา พวกเจ้ารับธรรมมาหลายปีแล้ว และก็ได้ปฏิบัติมามากมาย แต่ทว่าหากยังไม่ใช้ใจไปตระหนักถึงจิตญาณของพวกเจ้าแล้วล่ะก้อ เจ้าก็ยังอยู่แค่เพียงเปลือกนอกเท่านั้น พึงรู้ไว้ว่า บุญกุศลไม่สามารถทำให้พวกเจ้าหลุดพ้นจากการเกิดตายได้ แค่ช่วยให้พวกเจ้าลดวิบากกรรมลงได้เท่านั้นเอง...

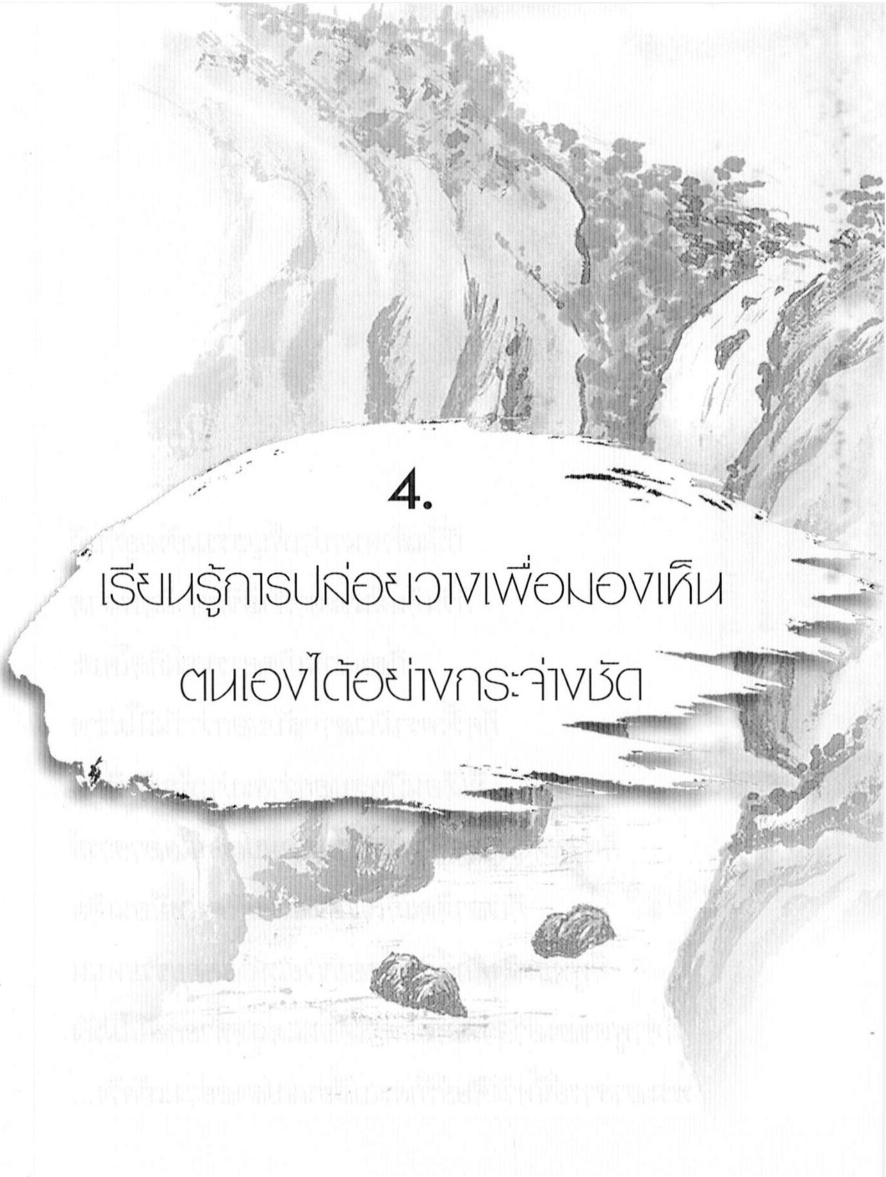
หากว่าศิษย์ทั้งหลายยังไม่สามารถเห็นหนึ่งจุดนั้นได้อย่างทะลุปรุโปร่ง เจ้าก็ยังคงตกอยู่ในเครื่องพันธนาการแห่งสังขตะภาวะ *(การปรุงแต่ง)* ดังนั้น ศิษย์ทั้งหลายก็ยังคงรู้สึกทุกข์อยู่เสมอ ทั้งๆ ที่ตนเองก็ได้อุทิศทุ่มเทไปมากมาย ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เกิดความไม่สมดุลขึ้นในจิตใจ...

หากวันนี้เจ้าเป็นนักบรรยายที่มีชื่อเสียง และเจ้าก็ใช้ตนเองเป็นบรรทัดฐานในการวัดว่าผู้อื่นจะสามารถหลุดพ้นหรือไม่หลุดพ้น เช่นนี้จะเกิดปัญญาหรือไม่ ตัวเจ้าเองก็จะเกิดการยึดมั่นถือมั่น จากนั้นก็จะเกิดความหยิ่งยโสทะนงตน นี่ก็คือการตกสู่ภาวะสังขตะ...

จงจำไว้ว่า ก่อนที่เจ้าจะไปตัดสินผู้อื่น จะต้องสำรวจตนเองเสียก่อนว่า ตัวเจ้าเองได้กลับคืนสู่จุดยอดสุดแล้วหรือยัง ยังมีขั้นที่สูงกว่าอีกหรือไม่ ยังจะต้องปีนไปต่อหรือไม่...

กี่ปีแล้วหนาบำเพ็ญธรรมยังอยู่กับที่
กี่วันคืนฝืนชะตาฟ้าลิขิตทำผิดพลาด
กี่ลมผวนเกิดอารมณ์เกิดโทสะ
กี่ครั้งคราามีเวลากลับบอกว่าวันนี้ไม่ว่าง
กี่เดือนปีพูดบอกว่าจะบำเพ็ญถึงที่สุด
กี่คำพูดกี่คำหวานพูดหว่านล้อมปลอบใจอาจารย์
กี่เวลาคิดแก้ไขแต่แล้วไงยังคงเหมือนเดิม
กี่พุทธะสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยช่วยเหลือคอยช่วยหนุน
กี่คำพูดของอาจารย์คอยตักเตือนแต่สุดท้ายกลับไม่ฟัง
พระอาจารย์นี้หวังศิษย์รักจะเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง...

4.

เรียนรู้การปล่อยวางเพื่อมองเห็นตนเองได้อย่างกระจ่างชัด

ศิษย์เอ๋ย! พึงระวังเวลาที่คนอื่นเขาเชิดชูเจ้าไว้อย่างสูงส่ง จะต้องระวังคำชมเชยที่มีต่อตัวเจ้า เมื่อเจ้าได้รับคำชมเชย เมื่อผู้อื่นให้การเชิดชู เจ้ายิ่งต้องระวังตน ยิ่งต้องอ่อนน้อมถ่อมตน เจ้าจึงจะไม่ถูกลักษณะจอมปลอมนี้ล่อลวงเอาได้และไม่ส่งผลร้ายต่อตนเอง...

คนทุกคนต่างแสวงหาการยกย่อง ใช่หรือไม่... หากว่าเจ้าไม่สามารถขจัดความยโสโอหัง ความทะนงตนออกไปได้ เจ้าก็จะเกิดการแบ่งแยก เมื่อใจเกิดการแบ่งแยกก็เกิดภาวะปรปักษ์...

เจ้าก็จะเข้าใจว่า วันนี้ที่ตัวข้าทรงตำแหน่งนี้ ทุกคนจะต้องฟังข้า ในการทำงานหากเกิดภาวะแบ่งแยกปรปักษ์เช่นนี้ ก็ย่อมจะมีคำนินทาครหาเกิดขึ้น...

พึงรู้ไว้ว่า เมื่อบำเพ็ญจนถึงที่สุดแล้ว ต้องกลับคืนสู่สามัญ เพราะว่าธรรมะอยู่ ณ ที่ต่ำ แน่นอนว่าพวกเราทุกคนปรารถนาจะก้าวหน้า แต่ทว่าในแต่ละก้าวที่เจ้าก้าวสูงขึ้นนั้น หากย่างก้าวไม่มั่นคง บำเพ็ญธรรมไม่บำเพ็ญใจ ไม่ย้อนมองส่องตน ก็เปรียบเสมือนการพิมพ์ดีด แม้จะพิมพ์ด้วยความเร็วสูงแต่ก็มีคำผิดตามมาเยอะแยะมากมาย...

ดังนั้น ต่อให้วันนี้เจ้าปีนป่ายได้อย่างรวดเร็ว ชั่วประเดี๋ยวเดียวผู้อื่นก็เรียกเจ้าว่า “เจี่ยงซือ” เรียกเจ้าว่า “เตี่ยนฉวนซือ” แต่ในความเป็นจริงนั้น เจ้ามิได้เป็นอย่างที่เขายกย่องกัน เมื่อเจ้าไม่ได้เป็นดั่งที่เขายกย่องกัน ดวงตาทุกคู่ที่จ้องมองเจ้า มือทุกมือที่ชี้มายังเจ้า สักวันหนึ่งข้อบกพร่องก็ย่อมปรากฏออกมาให้ทุกคนได้เห็น ขึ้นอยู่กับว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น เป็นเรื่องอันตรายยิ่งนัก...

ดังนั้น พระอาจารย์หวังศิษย์ทั้งหลายจะเริ่มบำเพ็ญธรรมจากใจตน และใจย่อมปรากฏออกมาจากพุทธ

จิต จึงจะสามารถสยบใจที่ไร้สมดุลได้ ศิษย์ทั้งหลายอย่าใช้ใจปุถุชนไปแบ่งแยกผู้อื่น และอย่าใช้ใจเลือดเนื้อนี้ไปจดจำสิ่งที่สกปรก...

เรื่องราวที่ไม่สบายใจ ควรจะใช้ใจบริสุทธิ์ไปจัดการ ใช้ใจเมตตาไปส่งเสริมเรื่องที่ดีงามและปกโปรดเวไนย ใช้ใจมุทิตาอุเบกขาในการดูแลผู้อื่น ห่างไกลจากภาวะปรปักษ์ทั้งปวง...

พระอาจารย์หวังพวกเจ้าจะสร้างเสริมหลักจริยธรรมในอาณาจักรธรรมให้มั่นคงยิ่งขึ้น อาจารย์ถ่ายทอดธรรมก็ควรจะมีบุคลิกภาพของการเป็นอาจารย์ถ่ายทอดธรรม นักบรรยายก็ควรมีบุคลิกภาพของนักบรรยาย พวกเจ้าก็ควรจะเป็นแบบอย่าง จึงจะสามารถสร้างอาณาจักรแห่งการบำเพ็ญได้...

แม้ว่าในหนทางการบำเพ็ญที่ผ่านมา ทุกคนได้อุทิศเสียสละ ทุกคนมีความขยันประหยัด ต่างคนต่างตรากตรำเหนื่อยยาก แต่หากยังเกิดจิตใจแบ่งแยกขึ้น ย่อมทำให้เกิดข้อพิพาทและก็จะไม่สามารถพบเจอ “ธรรม” ได้ชั่วนิรันดร์

ศิษย์ทั้งหลายมายังสถานธรรม เพื่อค้นหาความสงบ ใช่หรือไม่... ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เมื่อพวกเจ้ามาถึงสถานธรรม ก็จะต้องปล่อยวางความคิดฟุ้งซ่านออกไปเสีย ทำใจให้บริสุทธิ์ เพราะว่ามีเพียงการหมั่นทำใจให้บริสุทธิ์เท่านั้นจึงจะสามารถมองเห็นตนเองได้อย่างกระจ่างชัดได้ มิฉะนั้นแล้วก็จะไม่รู้ว่าตนเองนั้นเดินอยู่บนเส้นทางไหนกันแน่ ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเองได้...

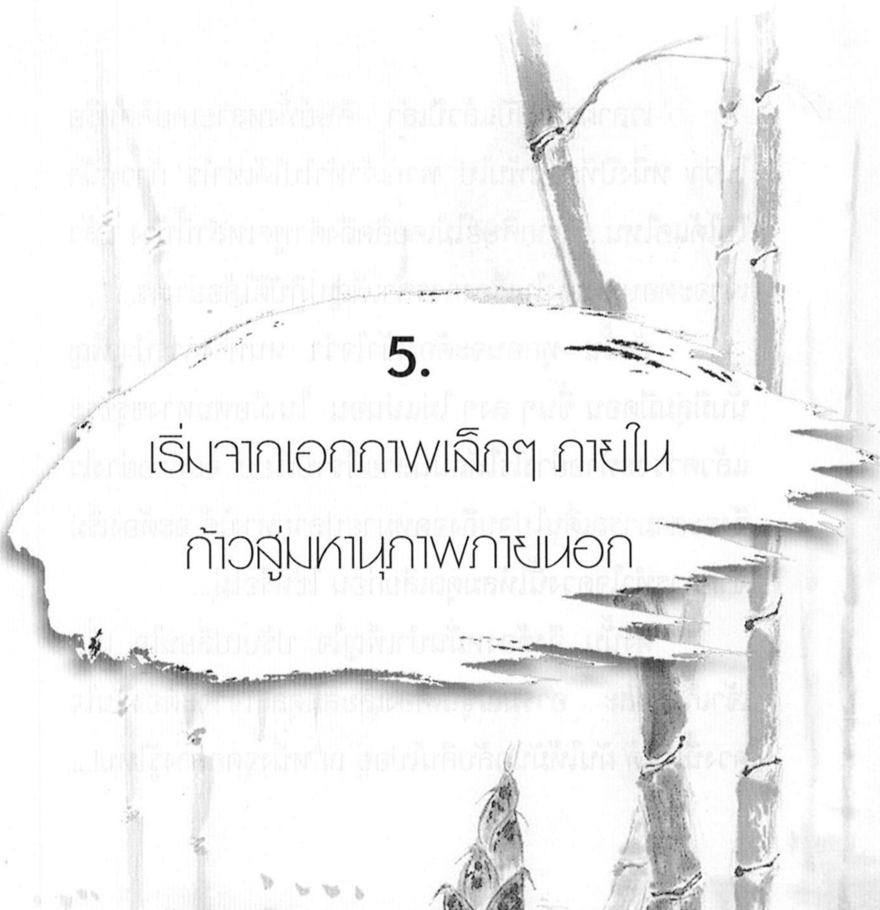
เวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า ศิษย์ทั้งหลายเคยคิดหรือไม่ว่า หนึ่งปีที่ผ่านพ้นไป พวกเจ้าทำไปได้เท่าไร ก้าวหน้าไปได้แค่ไหน... หากศิษย์ไม่เคยคิดถึงคำพูดเหล่านี้บ้าง แล้วเจ้าจะตอบตนเองในเรื่องการบำเพ็ญปฏิบัติได้อย่างไร...

ดังนั้น ทุกคนจะต้องเข้าใจว่า หนทางการบำเพ็ญนั้นมีลุ่มมีดอน ขึ้นๆ ลงๆ ไม่แน่นอน ในเมื่อหนทางขรุขระแล้วควรจะทำอย่างไรให้ถนนสายนี้ราบเรียบ จะทำอย่างไรจึงจะสามารถเดินไปจนถึงจุดหมายปลายทางได้ จะต้องเริ่มจากการทำใจดวงนี้ให้สมดุลเสียก่อน ใช่หรือไม่...

ดังนั้น จึงต้องหมั่นบำเพ็ญใจ ปรับเปลี่ยนใจ เมื่อเจ้าเกิดโทสะ อารมณ์ขุ่นเคืองเสียสมดุล เจ้าจะต้องผันใจดวงนี้ให้ได้ ผันให้มันกลับคืนไปอยู่ ณ หนึ่งจุดกลางรู้ไหม!...

5.

เริ่มจากเอกภาพเล็กๆ ภายใน ก้าวสู่มหานุภาพภายนอก

สิ่งที่พระอาจารย์พูดมานั้น เป็นเรื่องการเกิดตายที่ขึ้นอยู่กับตนเอง ตนเองจะต้องเป็นผู้เข้าถึงการเกิดตายนี้ คนอื่นไม่สามารถทำแทนเจ้าได้ ขอเพียงถามใจเจ้าเองว่า เจ้าได้ลงมือกระทำหรือยัง ก็จะรู้ว่าอนาคตของเจ้าสามารถจะบรรลุเป็นพระพุทธะได้หรือไม่ อนาคตของเจ้าสามารถจะบรรลุมรรคผลหรือไม่...

พวกเจ้าอยู่ในโลกโลกีย์ กินแอ๊ปเปิ้ลมาก็มากมายขนาดนั้นแล้ว อนาคตกลับคืนขึ้นเบื้องบน จะได้มรรคผลบ้างหรือเปล่า อันนี้ต้องถามใจที่โลเลของเจ้า ถามตัวเจ้าเองว่าเจ้าเข้าใจมหาภูติทั้ง 4 ดีหรือยัง...

ศิษย์เอ๋ย! หากพบเจออุปสรรคจงจำไว้ว่า จะต้องหนักแน่น อย่าบังเกิดใจที่เกลียดชัง ควรจะต้องปรับคลื่นวิทยุของตนเองให้ดี แล้วจะต้องปรับอย่างไรจึงจะไม่ให้คลื่นรบกวนเข้ามาแทรก...

ศิษย์ทั้งหลายมองดูสังคมในปัจจุบันสิ ช่างสับสนวุ่นวาย แล้วจะทำอย่างไรจึงจะมีความสุข จะทำอย่างไรจึงจะสงบร่มเย็น ก็ต้องเริ่มที่ **จิตใจ** จิตใจต้องมีความเรียบง่ายสมถะ ติดดิน พูดมาพูดไปก็หมายถึงจุดนั้นนั่นแหละ !...

ดังนั้น หากต้องการค้นหาโลกแห่งสันติสุข ก็ต้องเริ่มต้นค้นหาในจิตใจเสียก่อน โลกภายนอกขึ้นๆ ลงๆ แต่หากจิตใจของพวกเจ้ากระเพื่อมขึ้นลงตามมันไปด้วย โลกโลกีย์นี้ก็ย่อมจะสะเทือนหวั่นไหวไม่สงบ ในยามที่โลกภายนอกขึ้นๆ ลงๆ ไม่สงบ เจ้าก็ควรจะเข้าไปค้นหาโลกแห่งสันติสุขในจิตใจ ก็จะทำให้สิ่งภายนอกเหล่านี้ไม่มีอิทธิพลใดๆ เกิดขึ้นกับตัวเจ้า...

กาลเวลาฟ้ามาถึงช่วงปลายแล้ว สิ่งใดต้องคิดบัญชีก็คิดไป ดีและชั่วต้องแยกออกจากกัน หินและหยกต้องแบ่งแยกชัดเจน ฉะนั้น ศิษย์จะต้องถามตนเองว่า ความดีความชั่วในจิตใจของเจ้าแบ่งแยกแล้วหรือยัง ความคิดดีความคิดชั่วของเจ้า แยกออกจากกันแล้วหรือยัง เป็นความ

ดีมากหรือความชั่วมาก ความดีมากก็คือพุทธะ ความชั่วมากก็คือมาร...

ในโลกมนุษย์ก็เช่นกัน เวลาที่คนดีมีมาก คนชั่วมีน้อย ก็ย่อมไม่เกิดสงคราม เมื่อเสียงแห่งสันติภาพภายในจิตใจของเจ้าเอาชนะเสียงแห่งการสู้รบได้ เจ้าก็จะเกิดความสมดุล ว่าไปแล้วสงครามกับสันติภาพก็มาจากความคิดเดียวกัน...

สงครามภายนอก พวกเจ้าไม่สามารถไปเปลี่ยนมันได้ แต่อย่างน้อยศิษย์ทั้งหลายก็ควรจะสร้างสันติภาพขึ้นภายในจิตใจ เป็นโลกแห่งสติสัมปชัญญะ ใช่หรือไม่ จิตใจภายในของแต่ละคนควรที่จะสงบ บังเกิดสันติภาพและเปี่ยมด้วยสติสัมปชัญญะ พวกเจ้าต่างก็ได้รับธรรมแล้ว แม้ว่ายังไม่ถึงระดับเจ้าอาวาส แต่อย่างน้อยเป็นเณรน้อยก็ยังดี...

เณรน้อยเอ๋ย ทุกวันเจ้าต้องทำวัตรสวดมนต์ใช่ไหม สวดแต่ปากแต่ไม่มีกะจิตกะใจ เณรน้อยควรจะเป็นเทวฑูตแห่งกาลเวลานี้ ทำโลกในใจตนให้สงบราบเรียบ สยบความ

คิดฟุ้งซ่านของเจ้า อย่าให้ความคิดฟุ้งซ่านลอยว่อนไปทั่วปฐพีแห่งความวุ่นวายนี้ หากเจ้ายังมีความคิดฟุ้งซ่านลอยว่อนไปทั่ว ก็จะหาความสงบแม้ชั่วขณะจิตหนึ่งไม่ได้เลย...

ดังนั้น หากปรารถนาอยากให้โลกนี้เกิดความเป็นเอกภาพ ก็ต้องเริ่มจากความเป็นเอกภาพเล็กๆ ก่อน แล้วเอกภาพเล็กๆ จะเริ่มต้นจากตรงไหน? ก็ต้องเริ่มจากตนเอง...

ดังนั้น พระอาจารย์หวังศิษย์ทั้งหลายจะสามารถค้นหาโลกแห่งสันติภาพใบเล็กภายในของตนเสียก่อน อย่าให้ปรากฏการณ์ภายนอกรบกวนจนเรานั่งไม่ติด จากนั้นก็อาศัยพลังแห่งความสงบนี้รวมตัวกันส่งผลออกไปสู่โลกภายนอก...

หวังว่าศิษย์ทั้งหลายจะสามารถรักษาใจเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขานี้เอาไว้ เพื่อให้เกิดพลังแห่งความดีงาม เมื่อเป็นเช่นนี้จึงจะสามารถลดภยันตรายและเคราะห์กรรมต่างๆ ให้น้อยลงได้ รู้ไหม ?...

6.

เริ่มจากศีล เพื่อสงบกายใจ

ในภาวะที่จิตใจเจ้าเกิดความหวาดกลัวไม่เป็นสุขนั้น ต่อให้เจ้ามีทองคำหมื่นตำลึง ก็ไม่สามารถนำความสุขมาสู่ตัวเจ้าได้ ใช่หรือไม่ ถึงเวลานั้นจิตใจก็ร้อนรนเหมือนไฟสุมทรวง ขณะนั้นเจ้าจะปล่อยชีวิตไปตามยถากรรม หรือเจ้าคิดว่าชีวิตยังสำคัญอยู่...

เมื่อเรื่องราวเกิดขึ้นเจ้าจึงพบว่าเงินทองทรัพย์สินภายนอกนี้เป็นสิ่งจอมปลอมของนอกกาย ใช่หรือไม่...

ดังนั้น หากสามารถกระจ่างแจ้งในของปลอมเหล่านี้ได้ ใช้รูปลักษณ์ปลอมเหล่านี้มาเปิดปัญญาของเจ้า เป็นพลังขับเคลื่อนการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดี บางครั้งสิ่งที่ไม่ดีก็มิได้หมายความว่าเลวร้ายเสมอไป มีเลวก็มีดี มีสงครามจึงจะรู้ว่าสันติภาพนั้นสำคัญเช่นไร มีความทุกข์ พวกเจ้าจึงจะรู้สึกว่าความสุขสบายนั้นล้ำค่า...

ฉะนั้น จึงต้อง ขัด ขัด เกลา เกลา จนถึงที่สุด เจ็บปวดจนถึงที่สุด ความกลัดกลุ้มจึงกลายเป็นโพธิ ศิษย์เอ๋ย! อย่าได้กลัวความกลัดกลุ้มเหล่านี้เลย อย่าได้กลัวความทุกข์ยาก เพราะสิ่งเหล่านี้มันกำลังหล่อหลอมพวกเจ้าเพื่อให้พวกเจ้าได้รับมรรคผล...

ถึงเวลานี้ศิษย์ทั้งหลายก็ควรจะไปทำความเข้าใจให้กระจ่างแจ้ง ตั้งใจปฏิบัติ สำแดงจิตแห่งความศรัทธาแท้จริงให้ปรากฏออกมา เพื่อดำเนินงานแห่งมหาธรรมจึงจะถูกต้อง...

การรับธรรม แม้ว่าจะได้รับมหาธรรมอันสว่างไสวแล้ว ก็ต้องดูกันต่อไปว่าพวกเจ้าจะสามารถเดินตามหนทางแห่งมหาธรรมอันสว่างไสว สร้างอนาคตอันงดงามได้หรือไม่ ดังนั้น ปัจจุบันสิ่งที่พวกเจ้าต้องกระทำก็คือการฉุดช่วยตนเองและผู้อื่น...

แต่สิ่งสำคัญที่สุดก็คงต้องเริ่มปล่อยวางความกลัดกลุ้มของตนเองก่อน หากไม่สามารถขจัดความกลัดกลุ้มไปได้ เจ้าไปโปรดคนอื่นก็เป็นเรื่องจอมปลอมหลอกลวงทั้งสิ้น

สิ่งที่เจ้าพูดออกมาก็เป็นแค่การหยิบยกคำพูดของปราชญ์เมธีมาใช้สอนผู้อื่นเท่านั้น หากสามารถแสดงออกทางกายได้จึงจะนับว่าเป็นสมบัติติดตัวเจ้าอย่างแท้จริง...

หากเจ้าทำไม่ได้ ต่อให้พูดจนประทับใจผู้อื่น นั่นก็เป็นแค่เพียงการสอนผู้อื่นเท่านั้น อีกทั้งยังมีอันตรายด้วย เช่น เจ้ามีกำลังเพียงหนึ่งส่วน แต่พูดเกินกำลังไปถึงสามส่วน นั่นก็แสดงว่าเจ้ามีสองส่วนที่อันตราย ดังนั้น เวลาจะทำอะไรก็ต้องมีจิตใจอ่อนน้อมถ่อมตน มีความละอายใจเพื่อข่มตนเองให้ได้...

หลักจริยธรรมในอาณาจักรธรรมนั้นล้ำค่ายิ่ง พวกเจ้าสามารถสร้างเหตุสัมพันธ์ได้ทุกภพทุกชาติ แต่เหตุสัมพันธ์ที่สร้างอาจจะไม่ใช่เหตุสัมพันธ์ที่ดี ดังนั้น พวกเจ้าจึงควรปฏิบัติตามหลักจริยธรรม สืบสานตามเจตนาฟ้าและหลักจริยธรรมของอาณาจักรธรรม ให้ขจรขจายออกไปเพื่อเป็นตัวแทนแห่งธรรมที่ล้ำค่า เข้าใจไหม...

ศิษย์เอ๋ย! อย่าปล่อยให้เวลาในแต่ละวันผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ อีกทั้งมิได้มีอริยลักษณ์ของเทพเซียนบ้าง

เลย การบำเพ็ญก็เพื่อก้าวเข้าสู่ดินแดนแห่งเทพเซียนจะต้องไปทำความเข้าใจ ค่อยๆ ฝึกฝนเจริญรอยตามอริยเมธี มิใช่ลอยไปตามกระแสสังคม แต่ละวันผ่านไปก็สูญเปล่า...

ศิษย์เอ๋ย! ปณิธานที่เจ้าตั้งไว้เบื้องหน้าพระพุทธะก็เพื่อให้เจ้าได้มีโอกาสบำเพ็ญธรรมปฏิบัติธรรม ก่อนที่จะถึงยุคพระศรีอาริยเมตไตรอุบัติขึ้นในโลก อีกทั้งเป็นการปูทางสู่อนาคต เพื่อเป็นประจักษ์หลักฐานในยุคปลายนี้...

ศิษย์ทั้งหลายสามารถสดับธรรม รับธรรมได้ นั่นเป็นเพราะเจ้าเคยบำเพ็ญสั่งสมบุญมาแต่อดีต อย่าได้ปล่อยปละละเลยไปตามกระแสแห่งกรรม ควรจะไปทำความเข้าใจให้ดี ตระหนักในปณิธานที่ตั้งไว้ สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องสยบใจยโสโอหัง...

แม้แต่จุดเล็กๆ เหล่านี้หากยังทำไม่ได้ การบำเพ็ญธรรมของเจ้าก็ยังอยู่แค่กระพี้ หากไม่สามารถขจัดใจเหล่านั้นออกไปได้ ก็จะไม่สามารถเข้าถึงความปีติแห่งการรู้แจ้งในธรรมไปตลอดกาล...

เมื่อพูดถึงการบำเพ็ญใจ พวกเจ้าก็ยังคลำหาไม่เจอ ภายนอกและภายในต้องรวมกันเป็นหนึ่ง ยามที่พวกเจ้ายังไม่สามารถรู้แจ้งด้วยตนเอง ก็จำเป็นต้องอาศัย“**ศีล**”มาควบคุม พูดถึงศีลห้า พวกเจ้าก็รู้สึกเหมือนกับถูกผูกมัด บางครั้งอาจถึงขั้นไม่กล้ามาสถานธรรมเลยก็ได้...“ทำอย่างนั้นก็ไม่ถูก ทำอย่างนี้ก็ไม่ได้”... แล้วจะเป็นได้อย่างไร ?...

ผู้บำเพ็ญธรรม จะต้องระมัดระวังตนเองอยู่เสมอ อย่าปล่อยตัวตามสบายจนเลยเถิด พวกเจ้าต่างก็มีความเฉลียวฉลาด ต่างก็รู้ว่าสิ่งนี้ถูก สิ่งนั้นไม่ถูก พวกเจ้าคอยแต่จะให้พระพุทธะมากำหนดกฎเกณฑ์ให้ ใช่ไหม พวกเจ้าต่างเลยเถิดไปกันใหญ่แล้ว ปล่อยตัวตามสบาย สุดท้ายก็พากันตกต่ำ...

ดังนั้น ในเมื่อพวกเจ้าเดินเข้าสู่หนทางการบำเพ็ญก็ต้องมาทำความเข้าใจ “**ศีล**” และจะต้องปฏิบัติตาม...

ยกตัวอย่างเช่น การฆ่าตัวตายเป็นบาปไหม ?... แล้วบาปอย่างไร ?... คือการไม่กตัญญูใช่หรือ ?... คนเรา

มีสิทธิ์จะฆ่าตัวตายหรือไม่?... การฆ่าตัวตายเป็นการละเมิดศีลปาณาติบาตไหม ?...

คนส่วนมากมักจะคิดว่า ฉันไม่ได้ฆ่าคนอื่น ฉันไม่ได้ฆ่าใคร ไม่ได้ฆ่าสัตว์ อย่างนี้ก็ถือว่าไม่ผิดศีลปาณาติบาตแล้ว !...

จงรู้ไว้ว่าการฆ่าตัวตายก็เป็นการทำผิดศีลปาณาติบาต เพราะว่าการได้กายเป็นมนุษย์เท่ากับว่ามีโอกาสใกล้จะบรรลุเป็นพระพุทธะมากที่สุด มีกายสังขารจึงจะมีโอกาสบำเพ็ญบรรลุพุทธมรรค หากว่าเจ้าไม่มีกายสังขารเจ้าก็จะต้องอยู่ไกลไปจากความเป็นพระพุทธะ...

ดังนั้น ในภูมิวิถีหก มนุษย์ภูมิ เป็นภูมิที่ล้ำค่าที่สุด เทวภูมิ อสูรภูมิ ก็ไม่แน่ว่าจะสามารถบรรลุเป็นพระพุทธะได้ ด้วยเหตุนี้ เมื่อมีกายสังขารก็จะต้องรักษาทะนุถนอมมันให้ดี อีกทั้งต้องอาศัยกายปลอมนี้บำเพ็ญญาณจริง...

มีคนพูดว่า..."ฉันไม่ได้ฆ่าคนอื่น แต่ฉันมีสิทธิ์ที่จะฆ่าตัวเอง"... ผิดถนัด !... นี่ก็เท่ากับทำผิดศีลปาณาติบาตแล้ว...

หวังว่าพวกเจ้าจะเข้าใจ **ศีลมีไว้เพื่อให้พวกเจ้าสามารถหลุดพ้น** มิใช่เป็นการเพิ่มข้อผูกมัด ก็เหมือนกับ "พุทธระเบียบ" พวกเจ้ารู้สึกว่าพุทธระเบียบนี้ผูกมัดมากใช่หรือไม่ พุทธระเบียบก็เหมือนกับศีลที่พระพุทธะกำหนดไว้ ศีลมีไว้ให้เก็บใจ เหมือนกับขีดเส้นกั้น หากเจ้าล้ำเส้นก็ถือว่าทำผิดกฎแล้ว...

ดังนั้น ทุกคนอย่าได้คิดว่าศีลคือพันธนาการ แท้จริงแล้วมันสามารถช่วยให้เจ้าไม่ต้องปล่อยตัวปล่อยใจออกไปกว่านี้ จะได้ไม่ทำความผิดเพียงเพราะกิเลสในจิตใจ...

คนเราจะต้องควบคุมใจของตนเอง แล้วจะควบคุมอย่างไร?... อย่าปล่อยใจไปตามกิเลส หากเจ้าปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความทะยานอยาก ความคิดจิตใจของเจ้าก็จะคล้อยตามความทะยานอยาก ลอยล่องไปกับความฟุ้งซ่าน ก็จะเก็บใจกลับมาไม่ได้...

"**ศีล**" สามารถช่วยเก็บใจของเจ้าได้ ควบคุมการกระทำ ลดอคติและการกระทำที่ผิดพลาดให้น้อยลง บาง

ครั้งพวกเจ้าอาจจะตัดสินใจอะไรไม่เด็ดขาด ไม่เที่ยงตรง ก็จำเป็นต้องอาศัยศีลนี้มาบังคับ เพื่อช่วยให้พวกเจ้าไม่ต้องถลำตัวก้าวล้ำเส้นที่ขีดไว้...

พวกเจ้าอยู่ในสถานธรรม ต่างก็แขวนป้ายเด็กดีเอาไว้ แต่พอถึงเวลาออกนอกสถานธรรมไปแล้ว เจ้ายังคงแขวนป้ายเด็กดีกันอีกหรือเปล่า หรือว่าสลับป้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ไม่สามารถควบคุมจิตใจของตนเองได้ และก็ไม่สามารถควบคุมการกระทำของตนเองได้ ใช่หรือไม่...

เมื่อไม่สามารถควบคุมการกระทำของตนเองได้ เรื่องเหลวไหลก็จะเกิดขึ้น ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ความผิดพลาดที่ใหญ่โต แต่ว่าความผิดเล็กๆ น้อยๆ ในจิตใจนี้ยังมีอยู่ใช่หรือเปล่า...

“**กรรม**”ของมนุษย์มาจากไหน ?... ก็มาจากทุกๆ ความคิดนั่นแหละ ดังนั้น การจะละกรรมต้องเริ่มจากตรงไหน... ก็ต้องเริ่มละจากใจ นั่นเอง...

เมื่อพบหนึ่งจุด ก็ขจัดหนึ่งจุดนั้นไปเสีย แล้วใช้อะไรมาขจัดออก... จะใช้ดาบจันทราของเทพเจ้ากวนอู หรือพัดของพระอาจารย์ดีล่ะ ?... อืม! ต้องใช้ปัญญานะ หากไม่มีปัญญาก็เป็นคนโง่เขลาเลอะเลือน...

การบำเพ็ญธรรม ก็เพื่อให้พวกเจ้าพบกับปัญญาดั้งเดิม พุทธญาณดั้งเดิม องค์ดั้งเดิม เพื่อให้พวกเจ้าแต่ละคนฟื้นฟูโฉมหน้าดั้งเดิมของตนกลับคืนมา เพื่อให้องค์พระตถาคตสถิตอยู่ในใจเจ้าชั่วนิรันดร์...

มีธรรมะแต่มิทำให้ปรากฏเผยออกมา

มีธรรมะภายในตนไยไขว่คว้าหาภายนอกกันทำไม

มีธรรมะรับธรรมแท้จงรู้ใช้ให้ถูกทาง

มีธรรมะไร้เล่ห์กลหลอกลวงใจพุทธะเดิมตน

มีธรรมะรู้ประกาศสัจธรรมแท้แทนฟ้าเบื้องบน

มีธรรมะ ณ ปัจจุบันนี้ให้บำเพ็ญกันอยู่ต้องรู้รักษา

มีธรรมะโองการจริงรีบประกาศรีบเผยแพร่กว้างออกไป

มีธรรมะให้แสวงให้ศึกษาตามอริยาพุทธะเซียน

มีธรรมะได้เรียนรู้เดินถูกทางกลับบ้านเดิมจงรู้ถนอม

7.

จุดเริ่มของการบำเพ็ญ คือจริงใจ เลื่อมใส ศรัทธา

ศิษย์ทั้งหลาย พวกเจ้ากราบไหว้พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ทุกวัน พวกเจ้ามีปณิธานยิ่งใหญ่ดั่งพระองค์หรือไม่

ศิษย์เอ๋ย! ลองตรองดูสิว่า การบำเพ็ญต้องเริ่มลงมือจากจุดไหน... เริ่มจากความจริงใจใช่ไหม เมื่อจริงใจแล้วก็เกิดความเลื่อมใสนับถือ จากนั้นจึงเกิดศรัทธา...

ศิษย์เอ๋ย! ความจริงใจของพวกเจ้า คงอยู่เสมอต้นเสมอปลายหรือไม่ พวกเจ้าจะแสดงความจริงใจอย่างไร จะจริงใจมาก จริงใจน้อยก็ดี อาจารย์เห็นความจริงใจของเจ้าแต่ละคนล้วนเป็นความจริงใจที่เสแสร้ง ใช่หรือไม่... แค่มาช่วยงานนิดหน่อยก็จะต้องมาคิดบัญชีกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว...

วันนี้บริจาคไปเท่าไร โปรดคนไปเท่าไร บรรยายธรรมไปกี่บทแล้ว เจ้าทำความดีไปแค่ไหนล้วนแล้วแต่เป็นการยึดติดในรูปลักษณ์และชื่อเสียง ใช่หรือไม่ พวกเจ้าทั้งหลายไม่สามารถใช้อสังขตธรรมในการสร้างคุณงามความดีเลย...

การสร้างกุศลที่ยอดเยี่ยมศักดิ์สิทธิ์สูงส่งที่สุดก็คือกุศลที่เป็นอสังขตะ *(ไร้การปรุงแต่ง)* เมื่อมีความจริงใจก็ย่อมจะมีความเลื่อมใส ยกตัวอย่างเช่น วันนี้เจ้าสามารถทำเพื่อแสดงความเคารพศรัทธาในพระอาจารย์ได้ แต่เจ้าสามารถให้ความเคารพคนที่น่าสงสาร หรือคนที่ไม่ลงรอยกับเจ้าได้หรือไม่...

ใครเป็นผู้ที่มีจิตใจงดงามที่สุดในใต้หล้านี้ พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์นั่นเอง พระองค์ทรงมีความเคารพนบนอบต่อเวไนยสัตว์ทั้งหลาย เปรียบประดุจบิดรมารดาใส่ใจบุตรธิดาของตนเอง...

สมมติว่าบ้านเจ้าไฟไหม้ เจ้าก็ต้องช่วยลูกของตัวเองก่อน หรือว่าเจ้าจะช่วยลูกของคนอื่นก่อน นอกจากนี้

หากอาจารย์ถ่ายทอดธรรมอยู่ที่บ้านของเจ้า เจ้าจะช่วยใครก่อน...

เอาล่ะ !... เจ้าอาจจะมีความเคารพนับถืออาจารย์ถ่ายทอดธรรม แต่เจ้าสามารถแสดงความเคารพนับถือยายแก่ๆ ที่อยู่ริมทางเดิน น้ำลายยืด น้ำมูกย้อย ได้หรือไม่ น่ากลัวคงต้องคิดหนักใช่ไหม...

ต่อมา เจ้าสามารถเกิดความศรัทธาต่อปณิธานที่ตนเองตั้งไว้หรือไม่ ศิษย์ทั้งหลาย! หากเจ้าสามารถทำอย่างที่เจ้าพูดต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างเสมอต้นเสมอปลายแล้วล่ะก้อ อนาคตจะได้กลับคืนสู่สวรรค์ชั้นนิพพาน หลุดพ้นการเกิดตายแน่นอน...

ศิษย์เอ๋ย! พวกเจ้าจะเชื่อมั่นในคำพูดเหล่านี้ไหม แล้วพวกเจ้าจะเกิดความเชื่อมั่นในคำพูดของนักบรรยายที่กล่าวไว้ว่า “จะต้องบำเพ็ญให้ดี บรรพชนเจ็ดชั้น อนุชนเก้าชั้นจะได้รับรัศมีธรรม” นี้ด้วยหรือเปล่า...

ย้อนกลับไปคิดถึงตอนที่ผู้แนะนำรับรองโปรดพวกเจ้ามา พวกเขาพูดถึงประโยชน์ของการรับธรรมมากมาย ในตอนนั้นเจ้ามีความเชื่อมั่นศรัทธาหรือไม่...

ดังนั้น วันนี้ต้องการให้พวกเจ้าล้วงเอาความศรัทธามั่นคงนี้ออกมา เพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อคำพูดของพระพุทธะ ต่อปณิธานของเจ้าเองและพระสูตรต่างๆ พวกเจ้าจึงจะสามารถน้อมนำไปปฏิบัติตามได้...

มหาปณิธานสิบ ข้อที่ 1 ว่าอย่างไร ?...

มั่นคงในศรัทธา ศิษย์ทั้งหลาย! พวกเจ้ามีความศรัทธามั่นคงหรือไม่ ความศรัทธาในข้อที่หนึ่งนี้คือความศรัทธาในธรรมะ รักษากุศลจิตของพวกเจ้าเอาไว้ให้ดี รักษาจิตศรัทธาของเจ้าไว้ให้ได้ รักษาความคิดที่วิสุทธิ์สงบ จากนั้นจึงจะสามารถบำเพ็ญด้วยความจริงใจได้ จึงจะสำนึกผิดได้...

เมื่อเจ้ามีความศรัทธา เจ้าจึงจะลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง และบังเกิดความเชื่อมั่น ทำให้ไม่มีเจตนาอย่างอื่นแอบแฝงที่จะก่อให้เกิดการกระทำที่เสแสร้ง จากนั้นก็จะมีความวิริยะเรื่อยไปไม่ถดถอย ใช่หรือไม่ ดังนั้น ความจริงใจเลื่อมใส ศรัทธา จึงเป็นสัจจะแท้จริงในการปฏิบัติตามมหาปณิธานสิบของพวกเจ้าทั้งหลาย...

จงจดจำคำพูดของพระอาจารย์ให้ดี บำเพ็ญธรรมต้องมีความจริงใจ เลื่อมใส ศรัทธา หากพวกเจ้าไม่เกิดจิตท้อแท้กลางคันแล้วล่ะก้อ เจ้าก็ไม่ต้องกลัวหมู่มารทั้งผองเลย...

8.

ฝันกิเลส ให้กลายเป็นแรงปณิธาน

ศิษย์เอ๋ย! บารมีธรรมของพวกเจ้า ในยามที่อยู่บ้านเป็นเช่นไร... อาจารย์เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง พวกเจ้าหลอกอาจารย์ไม่สำเร็จหรอก !...

มนุษย์นี้ต่างก็เสแสร้งหลอกลวงกัน เวไนยทั้งหลายชอบใช้คำพูดโอ้อวดยกตน มีแต่ไม่กล้ามาพูดต่อหน้าพระเท่านั้น แต่เวลาที่อยู่ต่อหน้าคนอื่นกล้าพูดซะทุกเรื่อง...

ไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองก็ดี นักศึกษาก็ดี นักธุรกิจก็ดี ต่างพูดจาโอ้อวดยกตนไปทั่ว เพราะถ้าเขาไม่พูดจาโอ้อวดยกตนแล้ว วงการก็จะไม่ยอมรับเขาใช่หรือไม่ นักธุรกิจก็ดี โฆษณาประชาสัมพันธ์ก็ดี คนหนุ่มสาวก็เป็นเช่นเดียวกัน ทำราวกับว่าหากไม่ได้พูดอวดศักดาเช่นนั้นแล้วกลัวว่าจะไม่มีใครยอมรับ...

ดังนั้น ปุถุชนจึงมักจะชื่นชอบการใช้ชีวิตอยู่ในท่ามกลางความเสแสร้งหลอกลวงที่ต้องคอยแต่งแต้มสีสรรเพื่อปิดบังตนเองอยู่เสมอ ในขณะเดียวกันก็ชื่นชอบการแต่งเนื้อแต่งตัวกลบเกลื่อนตัวตนที่แท้จริงด้วย...

เช่นเดียวกับเด็กผู้หญิงที่ชอบแต่งหน้าทาปาก ส่วนเด็กผู้ชายก็ชอบคุยโว ชอบทำอะไรที่คึกคะนองเพื่อความสะใจ ใช่ไหม นี่ก็คือจิตใจของเวไนย์ จิตใจของปุถุชน...

ในเมื่อวันนี้ทุกคนจะบำเพ็ญธรรม ก็จะต้องขจัดความเสแสร้งเปลือกนอกออกไป ทำตัวให้เป็นคนจริง หญิงชายหนุ่มสาวก็จะต้องใช้ความจริงใจในการคบหากัน...

พระอาจารย์ไม่ได้บอกว่า บำเพ็ญธรรมแล้วห้ามทำเรื่องราวทางโลกสักหน่อย แต่พูดว่าความทะเยอทะยานอย่างสมเหตุสมผลนั้นก็จะไม่มีความผิดพลาด แต่หากว่าความทะเยอทะยานนั้นอยู่บนความเห็นแก่ตัว เป็นการทำร้ายผู้อื่นแล้วล่ะก้อ ต่อให้ประสบความสำเร็จอย่างที่คาดหวังไว้ ก็ถือเป็นการสั่งสมความผิดและบาปกรรม...

ดังนั้น ความทะเยอทะยานอย่างสมเหตุสมผลที่เหมาะกับตนเองนั้น ก็จะไม่มีความผิดพลาด แต่ความทะเยอทะยานนั้นต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง โดยที่ไม่ทำร้ายใครๆ ความทะเยอทะยานถือเป็นพลังอย่างหนึ่งในการขับเคลื่อนสังคมให้ก้าวหน้า แต่ถ้าใช้ในทางที่ผิดก็จะเป็นการสร้างบาปอย่างมหันต์...

พวกเจ้าอยากโปรดคน อยากบรรยายธรรม นี่ก็เป็นความทะเยอทะยานอย่างหนึ่ง ใช่หรือไม่ พวกเจ้าหวังว่าจะมีคนมากมายมารับธรรม นี่ก็เป็นความทะเยอทะยานอีกอย่างหนึ่ง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็หวังพวกเจ้าจะสามารถบรรลุเป็นพระพุทธะ นี่ก็เป็นความทะเยอทะยาน พวกเจ้าทั้งหลายก็หวังว่าจะได้นั่งบนบัวอาสน์ นี่ก็เป็นความทะเยอทะยาน...

ความทะเยอทะยานเมื่อใช้ให้ถูกที่ถูกทาง สมเหตุสมผลแล้วล่ะก้อ มันก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดี มิใช่บาปกรรมความผิดพลาด ดังนั้น จงอย่าได้ใช้ความทะเยอทะยานนี้ผิดลู่ผิดทางเสียหล่ะ !...

9.

แปรความยึดติดในอัตตา ด้วยการหมั่นสร้างกุศล

ไม่ว่าเรื่องราวใดๆ ก็ตาม ต้องดูว่าพวกเจ้าใช้จิตใจเช่นไรไปจัดการกับมัน ก่อนที่เจ้าจะตักเตือนผู้อื่น ก็ต้องคำนึงถึงหัวอกเขาด้วย เรื่องราวแบบนี้เขาจัดการเช่นนี้ เขาย่อมมีเหตุผลส่วนตัว พวกเจ้าต้องคิดถึงจิตใจของเขา จากนั้นจึงค่อยไปตักเตือนเขา แนะนำด้วยเหตุและผล จึงจะไม่ทำให้เขาเสียหน้าเสียศักดิ์ศรี เข้าใจไหม...

มิใช่ว่า มาถึงก็ใช้ความคิดของตนเองไปตัดสินผู้อื่น เพราะจะเป็นการทำลายศักดิ์ศรีของเขาโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นแล้ว พวกเจ้าจะต้องรู้จักรักษาท่าทีให้เพรียบพร้อมด้วย หากใช้ท่าทีที่ไม่เพรียบพร้อมไปจัดการเรื่องราวต่างๆ ก็จะยิ่งทำให้เรื่องราวบานปลายไปกันใหญ่...

จิตใจของเวไนย์ก็เป็นเช่นนี้ มีการแบ่งแยก เลือกทำดีต่อผู้อื่นเป็นรายบุคคลไป ยุให้รำตำให้รั่ว เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมักจะใช้คำพูดทำร้ายผู้อื่นอยู่เสมอ ศิษย์เอ๋ย! ในเมื่อจะบำเพ็ญธรรม ก็ต้องผันจิตใจที่คอยแต่จะยุยงยุแยงให้เที่ยงตรงเสียก่อน...

หากพวกเจ้าทุกคนหมั่นทำความดีอยู่ทุกขณะ ก็เปรียบเหมือนกับการใส่ข้อมูลที่ดีๆ เข้าไปในคอมพิวเตอร์ เมื่อจิตเป็นกุศล หน้าตาก็จะงดงาม พวกเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องไปหาหมอดู ใช่หรือไม่ การทำนายดวงชะตานั้นจะไม่เกิดผลแม่นยำกับผู้ที่บำเพ็ญปฏิบัติจริง เพราะว่าชะตาชีวิตสามารถเปลี่ยนแปลงได้...

ดังนั้นแล้ว พวกเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องไปหาหมอดู ให้มาทำนายทายทักชีวิตของเจ้า เพียงแค่ถามใจตนเองว่า ได้เปลี่ยนแปลงแล้วหรือยัง ถามตัวเจ้าเองว่านิสัยร้ายๆ ต่างๆ ได้แก้ไขแล้วหรือยัง ถามตัวเจ้าเองว่านิสัยแย่ๆ ทั้งหลายขจัดออกไปหมดหรือยัง ไม่ว่าจะทำอะไร ให้ถามใจของ

ตนเองก็พอแล้ว ไม่ต้องไปถามคนอื่น การถามผู้อื่นจะทำให้เกิดความยึดมั่นถือมั่นได้ง่าย...

ดังนั้น ขอเพียงพวกเจ้าบำเพ็ญด้วยความจริงใจ สร้างกุศลอย่างแท้จริง พระอาจารย์เชื่อมั่นว่าทุกคนจะสามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของตนเองได้ ศิษย์ทั้งหลายอย่าให้พันธนาการเหล่านั้นมาครอบงำตนเองอีกเลย...

ปัจจุบันนี้ การทำนายชะตาชีวิตมีความแม่นยำมาก เนื่องจากอวิชชาของเวไนย์ หากพวกเจ้าไม่รักษากุศลของตนเองเอาไว้ ไม่ยอมที่จะปรับจิตใจของตนเองให้เกิดสมดุลย์ เช่นนี้ก็จะยังคงรู้สึกว่าตนนั้นยังลุ่มหลงและเลอะเลือน นั่นก็แสดงให้รู้ว่าการเวียนวนอยู่ในภูมิวิถีหกยังคงไม่จบสิ้น...

พระอาจารย์หวังพวกเจ้าทั้งหลายจะสามารถขจัดอวิชชาในใจของตนให้หมดสิ้นไป คำยกย่องชมเชยนั้นเป็นปัจจัยภายนอก มันเกิดขึ้นประเดี๋ยวประด๋าว หลอกให้พวกเจ้าดีใจเล่นๆ...

เช่นเดียวกับ ความรู้ความสามารถ มันก็อยู่ในเวลาสั้นๆ เช่นกัน มันแค่หลอกให้พวกเจ้าหลงตัวเองเท่านั้น แม้แต่ผลไม้ใบนี้ยังสามารถหลอกให้เจ้าดีใจเล่นๆ ได้ และก็ทำให้คนอื่นดีใจได้เช่นกัน...

ดังนั้น ขณะที่ผู้อื่นชมเชยเจ้า เจ้ายิ่งต้องอ่อนน้อมถ่อมตน อย่าหลงระเริงไปกับคำชม และเสียงสรรเสริญต่างๆ เพราะมันจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนวานร หลังจากนั้นเวลาทำสิ่งใดก็มักจะยึดตนเองเป็นหลัก ยึดอัตตาตัวตนและเกิดอวิชชาตามมา...

มนุษย์เอ๋ยมนุษย์ ก็เป็นเช่นนี้แล ไม่สามารถยืนบนที่สูงได้ แต่ก็ไม่สามารถนำพาตนเองให้ลงสู่ที่ต่ำได้เช่นกัน จึงต้องรู้จักที่จะสยบความยโสโอหังของตนเอง ยกระดับบารมีธรรมของตนเอง ไม่ใช่คอยแต่จะไปเปลี่ยนแปลงผู้อื่น จดจำคำพูดของพระอาจารย์ให้ดี ไม่ว่าใครจะทำอย่างไร เขาย่อมมีเหตุผลของเขา...

เจ้าต้องลองไปทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นทำบ้าง ลองใส่ใจผู้อื่นเขาบ้าง ไม่ใช่คอยแต่จะไปเปลี่ยนแปลงเขา หากเจ้าเปลี่ยนแปลงเขาไม่ได้ สุดท้ายเจ้าก็ต้องช้ำใจเอง...

ดังนั้น เวไนย์จึงเป็นผู้ที่แสวงหาความทุกข์มาสู่ตนเองได้มากที่สุด ศิษย์ทั้งหลาย! พวกเจ้าว่าจริงหรือไม่ ?...

10.

ข้อกำชับจากพระอาจารย์

หวังว่าเมื่อมีชั้นประชุมธรรม ศิษย์ทั้งหลายจะมาเข้าร่วม หากสิ่งที่พระอาจารย์พูดมาทั้งหมดนี้มีสักประโยคหรือสองประโยคที่สามารถทำให้พวกเจ้าหลุดพ้นได้ล่ะก้อนับว่าเป็นที่น่ายินดีแล้ว...

ดังนั้น พวกเจ้าอย่าได้คิดว่า ครั้งนี้พระอาจารย์มาไม่ได้พูดอะไรมาก หากคราวหน้าพระอาจารย์มาพูด พวกเจ้าก็จะไม่มาอีกแล้ว นี่นับเป็นความผิดพลาดใช่ไหม...

ศิษย์เอ๋ย! อย่าไปคิดเรื่องที่ยังมาไม่ถึงว่า วันนี้จะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์ไหนประทับ ท่านจะมาพูดเรื่องอะไรน้อ!... อย่ามีจิตใจเช่นนี้ พวกเจ้าจะต้องมีความจริงใจ มีความตั้งใจจริง ไม่ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์พระองค์ใดจะเสด็จมาประทับญาณ...

ต่อให้ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์พระองค์ใดเสด็จมาประทับเลยก็ตาม มีแต่เจี่ยงซือบรรยายธรรมเท่านั้น พวกเจ้าก็ต้องตั้งใจฟังอย่างจริงใจ เคยได้ฟังนิทานเรื่องก้อนหินพยักหน้าบ้างไหม แม้แต่ก้อนหินฟังธรรมก็ยังสามารถฟังจนพยักหน้ารับรู้ได้เลย แล้วศิษย์ทั้งหลายจะเป็นก้อนหินไหม...

จะต้องรู้ว่าการฟังธรรม สามารถปลูกเหตุสัมพันธ์ที่ดีงามแก่พวกเจ้าได้ อย่าคิดแต่ว่าฟังธรรมนั้นน่าเบื่อ ไม่มีรสชาด อย่ารู้สึกเซ็ง ไม่ว่าบทนั้นจะใช้ภาษาง่ายๆ หรือเป็นเนื้อหาพระสูตรก็ตาม ล้วนออกมาจากความทุ่มเทจริงใจของทุกคน เป็นเสมือนวาจาสิทธิ์อันล้ำค่าที่มอบให้แก่พวกเจ้า เป็นความห่วงใยที่มีต่อพวกเจ้า...

หวังศิษย์ทั้งหลายจะตั้งใจอย่างหนักแน่นมั่นคงอยู่ในอาณาจักรธรรม ต่อให้พวกเจ้ารู้สึกว่าไม่เห็นจะได้ประโยชน์อะไรไปกว่านี้ก็ตาม อย่างน้อยพวกเจ้าก็ได้แสดงความจริงใจออกมาแล้ว ใช่หรือไม่... เมื่อมีความจริงใจจึงสามารถแสดงการกระทำออกมาภายนอกได้...

หากพวกเจ้ามัวแต่เก็บความจริงใจซ่อนอยู่ภายในแต่ไม่ปฏิบัติให้แสดงออกมาภายนอกเลย ความจริงใจของเจ้านี้จะเป็นเช่นไร เป็นความจริงใจเพียงครึ่งเสี้ยวใช่ไหม ดังนั้น เมื่อมีความจริงใจก็ต้องเป็นความจริงใจอย่างแท้จริง เมื่อมีปณิธานก็ต้องเป็นปณิธานที่เที่ยงแท้...

หวังพวกเจ้าจะมีความตั้งใจในการบำเพ็ญปฏิบัติ ใช้พุทธจิตญาณตนไปปรับเปลี่ยนสยบใจของตน จำไว้ว่า พระอาจารย์มักจะถามศิษย์อยู่เสมอ สบายดีหรือ หวังศิษย์ทั้งหลายจะลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังและหวังศิษย์ทั้งหลายจะมีความสบายใจ จึงจะสามารถก่อเกิดสันติสุขและความร่มเย็นได้อย่างแท้จริง...

พระอาจารย์นี้หวังศิษย์รัก

บำเพ็ญธรรมบำเพ็ญตามสัจธรรม

ห่วงแสนห่วงศิษย์ทั้งหลายคิดจะบำเพ็ญแต่บำเพ็ญไม่เป็น

บำเพ็ญธรรมบำเพ็ญจิตเพียงหนึ่งห้วงคิด

ห่วงแสนห่วงศิษย์รักบำเพ็ญไม่เป็นบำเพ็ญตลอดชีวิต

การกระทำตรงกับใจตนเองที่เผยออกมาไหม

คิดและพูดได้ประสานกันเป็นหนึ่งเดียวหรือเปล่า

กายกับใจได้บำเพ็ญควบคู่ไหม...

ศิษย์รักเอ๋ย...ศิษย์รัก...

จะบำเพ็ญปฏิบัติ เจ้าต้องรู้จริงใจ สำคัญที่สุด...

จิตจริงใจ...รักษาความศรัทธา

จิตจริงใจ...ฟันฝ่าอุปสรรค

จิตจริงใจ...ตระหนักในคุณแห่งฟ้า

เมื่อจริงใจ...จึงทำได้ถึงที่สุด

เมื่อจริงใจ...จึงทุ่มเทสุดกำลัง

ศิษย์ต้องรู้ หนทางฟ้าก้าวเข้ามามิใช่ด้วยเงินทอง สิ่งนอกกาย มีเพียงบุญจริงกุศลแท้เท่านั้น จะนำพาให้พวกเจ้าก้าวไปได้ถึงจริง ยุคสุดท้ายมารภัยมากมายหนา เจ้าต้องรู้รักษาจิตมั่นคงศรัทธาในตน ที่มีต่อธรรมะให้ตลอดไป...

หนังสือธรรมะสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม และผู้บำเพ็ญในวิถีอนุตตรธรรม

กระจกส่องกรรม

บุญวาสนา มาจากการบริจาค

พระคุณบุพการี ยากทดแทนสูตร

เวียนว่ายตายเกิด

รู้ชีวิตกำหนดชีวิต

พระในบ้าน

ลาภอันประเสริฐ

ต่างกันในกาย

ศีล 5

บันทึกหอจันทร์คู่

ตื่น 1

ตื่น 2

ศิษย์รักเอ่ย 1

ศิษย์รักเอ่ย 2

พระสมันตภัทร

บาปทำแท้ง

บุพการี กวีพจน์

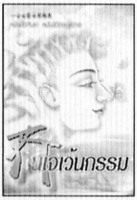

พิจารณ์เก้า

ชิงโข่ว

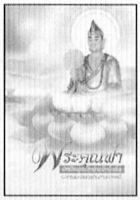
เหตุต้นผลกรรม

กินเจเว้นกรรม

ทวง

พระคุณฟ้า

ปัญญาบรรเจิด

ปณิธานต้านแรงกรรม

กระจกส่องกรรม
ลำนำเมธี

ยุคท้ายปลายกัป

สอนคนให้เป็นคน

กวนอูปลุกชาวโลก

โอวาทสี่เหลี่ยวฝาน

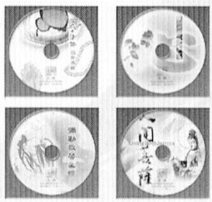
พระคุณพ่อแม่
ยากทดแทน

ที่สุดหวนคืนสู่ราก

สอนศิษย์บำเพ็ญ

CD เพลงธรรมะ

ภาพประจักษ์หลักฐาน
ปกโปรดไตรภูมิ

ธนาคารกรุงเทพฯ สาขาถนนสุขสวัสดิ์

ชื่อบัญชี **นายอุดมรัก เอี่ยมสะอาด**

เลขที่บัญชี **164-4-04307-5**

ร้านเอกอนันต์

495/26-27 ถนนประชาอุทิศ ซอย 8 เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ 10140

โทร. 085-0658236, 089-6726781, 02-4285291, 02-8731285

“ ขอให้ถือประโยชน์ส่วนตนเป็นที่สอง
ประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์เป็นกิจที่หนึ่ง
ลาภ ทรัพย์ และเกียรติยศจะตกแก่ท่านเอง
ถ้าท่านทรงธรรมแห่งอาชีพไว้ให้บริสุทธิ์ ”

พระราชดำรัสในสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร
อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ

นายกมล ไตรพุฒิคุณ
นายปัญญา เรืองวงศา
นางธัญญารัตน์ เรืองวงศา
นายอิทธิเดช เตชเฉลิมนิธิ
นางสาวจิดาภา เตชเฉลิมนิธิ
นางสาวณัฐชุดา บุญพิทักษ์วงศ์
นายประเวศน์ กาญจนกิตติกุล
นางสาวกุ้ยยู้ แซ่เอี้ยว
นายไพโรจน์ แซ่โค้ว
นางสาวสุรีย์ แซ่โค้ว
นายภูมิพัฒน์ แซ่โค้ว
นายมนัส โค้วกิจเจริญวงศ์
นายลำเภา – นางบุญชู แย้มเยื้อน
นางสมพร – นส.ลำเนา – นายไกรสร เอี่ยมกระจ่าง
นายลัย นิ่มเทียนคะ
นายเทียนใช้ จิรพลานุรักษ์ และครอบครัว
นางภิรญา พุฒิกมลธรรม และครอบครัว
นางสาวทิพวรรณ จุ้ยประเสริฐ
นายนพนัย สิงหเสนี
นายมานิตย์ สิงหเสนี
นางประดับ กรรเชียง และครอบครัว
นางสาวมยุเรศ แซ่หยาง

ขออนุโมทนาบุญแด่ผู้ร่วมสมทบทุนบริจาคหนังสือในครั้งนี้

พระอาจารย์นี้หวังศิษย์รัก

บำเพ็ญธรรมบำเพ็ญตามสัจธรรม

ห่วงแสนห่วงศิษย์ทั้งหลายคิดจะบำเพ็ญแต่บำเพ็ญไม่เป็น

บำเพ็ญธรรมบำเพ็ญจิตเพียงหนึ่งห้วงคิด

ห่วงแสนห่วงศิษย์รักบำเพ็ญไม่เป็นบำเพ็ญตลอดชีวิต

การกระทำตรงกับใจตนเองที่เผยออกมาไหม

คิดและพูดได้ประสานกันเป็นหนึ่งเดียวหรือเปล่า

กายกับใจได้บำเพ็ญควบคู่ไหม...

พระอาจารย์สอนศิษย์บำเพ็ญ

性心身

濟公活佛慈訓

เอกอนันต์

โทร. 085-0658236, 089-6726781, 084-0899499